

med Tilfredsstillelse, at man har set, at der nu bliver gjort et alvorligt Skridt i denne ogsaa efter de Herrers Mening store og vigtige Sag. Jeg skal derfor fraraade at nedsette et Udvalg.

Berg: Naar der skal gøres Noget imod Lovforslagets hurtige Fremme, saa ser jeg dog ikke Andet, end at der er en væsentlig Forskjel paa at stemme imod Lovforslagets Dvergang til 3die Behandling og at stemme for et Udvalgs Nedsættelse. Det forekommer mig, at, naar man stemmer imod Lovforslagets Dvergang til 3die Behandling, kunde denne Afstemning udbydes som, at man modsatte sig det Diemed, som Loven aabenbart har til Hensigt at fremme, og det er dog vistnok ingenlunde Thingets Mening. Nedsættelsen af et Udvalg vil derimod betyde, at man modsætter sig Gjennemførelsen af Lovens Hensigt for iaar; det kan allerede have sine betænelige Sider. Hvorvidt 60 eller 100 af disse ulykkelige Medskabninger komme før eller senere under en Pleie, som de hidtil have maattet savne, er et Spørgsmaal af temmelig alvorlig Natur. Man kan maasse sige, at det jo kan gaa et Aar endnu som hidtil; men jeg vil dog gjerne have nærmere Bested, thi jeg vil sige, at jeg ogsaa staar her saaledes, at jeg ligeledes kan trænge til yderligere Oplysninger, naar man da ikke kommer til at skade Sagen ved at holde paa, at man skal have saadanne. Jeg vilde nemlig gjerne have oplyst under Forhandlingerne her idag, om, hvilken Udsgt man har adaare, hvis dette Lovforslag nu begraaves. Der er hviøst til Gamle Ballehus, men jeg har ikke hørt — det er maasse min Feil —, paa hvilke Betingelser Gl. Ballehus vil lade Staten tage Arv efter sig. Vil Staten ved denne Overtagelse komme til at tjene Penge, eller vil den komme til at betale Penge? Er det Sidste Meningen, kan man jo sige, at vi ved at vente et Aar ialtsald vandt i finansiel Henseende. Eller kan det maasse være Meningen, hvad jeg ikke kjender Noget til, at Gamle Ballehus har det lidt besværligt i sine økonomiske Forhold, og gjerne vil have Staten til at overtage sine Affærer for at slippe for Besværlighederne, thi i saa Fald er det ikke meget antageligt, at Staten vil have nogen særlig Fordel af denne Forretning. Kunde man ikke faae det nærmere oplyst, om dette Institut enten er ved at blive kjed af sig selv eller om det er af andre Grunde, at det skriver til Ministeriet om, at det vil overgive sig til Staten? (Th. Nielsen: Ikke engang til Ministeriet). Jo, til Justitsministeriet, jeg sagde „til Ministeriet“, ikke, til hvilket Ministerium. Dette har jeg hørt, men det er jo ikke noget bestemt Bevis for, at der er Noget for Statskassen at hente ved denne Forretning. Jeg kjender desuden ikke det egentlige Formaal for Ballehuset og dets Indretning og vilde gjerne vide, hvilken Lighed og hvilken Forskjel der er imellem Ballehuset og dette. Indretningen er jo

allerede temmelig gammel ved Ballehuset, og om denne Anstalt svarer til Nutidens Krav, haabe med Hensyn til Indretning, Beliggenhed og Lokalernes Anbringelse og deslige, var ogsaa ønskeligt at faae at vide, thi det er en meget vigtig Sag. Jeg vidste ikke rettere, end at Gamle Ballehus var kommet til at ligge noget trykket af Omgivelserne i Nærheden af Fabriker og deslige, og denne Beliggenhed vil jo ikke i Længden være den heldigste for en saadan Anstalt, men maasse jeg i saa Henseende er feil underrettet. Dernæst kunde jeg ogsaa ønske at vide, om man, hvis Forretningen med Gamle Ballehus kunde gjennemføres i Løbet af kort Tid paa en tilfredsstillende Maade for Staten i finansiel Henseende og med Hensyn til Diemedet, da kunde være vis paa, at dermed i Birkeligheden den Træng, der er til en saadan Anstalt, var fyldestgjort, i Særbeleshed for Distrikterne Ost for Store Bøst, eller om man ikke snarere maatte antage, at, selv om Loven her gav igjennem, der da i Birkeligheden alligevel havde haardt Brug for begge Anstalterne. Dersom det Sidste maatte besvares bekræftende, vinde vi jo ikke Noget ved en Forandring eller ved en Skiften med Gamle Ballehus. Jeg har hørt sige, men maasse er det feil, at Gamle Ballehus ikke var istand til at fyldestgjøre alle de Anmodninger, der indløb til det om Optagelse, og hvis det er Tilfældet, er der aabenbart Træng til en saadan Udvidelse paa det andet Punkt, som her er Tale om. Jeg vilde nu gjerne ønske, at vi, da Sagen efter min Mening er meget alvorlig, og vi jo paataage os et Samvittighedsansvar ved at standse Sagen paa dette Stadium af Hensyn til nogle Hundrede Kroner eller saa, kunde faae denne Sag noget nærmere opklaret, inden idetmindste jeg gaar med til den Akt, at standse Loven og forhindre dens Gjennemførelse. Naar der har været Spørgsmaal om, hvorvidt dette Forslag fører til Sylland eller ikke, saa vil jeg sige, at Spørgsmaalet jo ikke dreier sig om Sylland eller Ikke-Sylland, det er ikke det Afgjørende. Jeg har ganske vist været tilhøylig til at mene, og den Anskuelse har jeg endnu, at denne Slags Anstalter laa bedre ude i det Frie, f. Ex. i Nærheden af Kysten end i Kjøbenhavn, og at nogle flere Anstalter med færre Individuer være at foretrække for større Anstalter, selv om ganske vist de første vilde være kostbarere end de sidste. Dette kan jeg nu i alt Fald se bort fra, men naar man siger, at dette vil hindre Veien til Sylland, saa tror jeg, at det er en Feiltagelse. Jeg tror, at vi, naar vi gjøre dette Skridt som Nr. 1, staa langt nærmere ved at faae det andet Skridt som Nr. 2, det er et A., hvortil der høyer et B., og den ene Haand vasker den anden. Vise vi Smøbekommen mod Andre i den foreliggende Sag, kunne vi igjen kræve den samme Smøbekommen til en fyldigere Opfyldelse af dette humane Diemed, nemlig at